

[Marianne Jelved]

orienteret, har den aldrig nogen sinde været anvendt. Dengang den kom ind i folkeskoleloven, var der en større ensartethed landet over i anvendelse af timer pr. elev og alt det, der nu står i den gældende paragraf.

Der er sket nogle ændringer undervejs. Det lokale selvstyres prioriteringer er forskellige osv. Det er i orden, det vil vi ikke anfægte. Men jeg kan ikke forestille mig, hvis man skal fastholde en hjemmel for ministeren til at lægge retningslinjer for ressourceforbruget, at man så skal gøre det efter den paragraf, der er gældende i dag, for den handler om timer pr. elev, skematimer. Her taler man så om kvotienterne, som man kunne forholde sig til.

Til sidst vil jeg sige, at det her jo ikke drejer sig om gennemgribende ændringer af folkeskoleloven. De må vente, til det udviklingsarbejde, der er sat i gang, er færdigt. Det drejer sig om nogle justeringer, som kan føles nok så voldsomme af de mennesker, der er involverede i dem. Jeg vil gerne erkende, at forandringer ofte skaber bekymring: hvad kan det her føre til, osv.? Det er derfor, at jeg synes, det er betryggende, at organisationerne står bagved i enighed, som de gør.

Men det er en håndsrækning til, at ressourceforbruget pr. elev kan holdes, fordi vi har brug for flere ressourcer til voksenundervisning, til ældreområdet osv. Derfor er vi nødt til at sørge for, at ressourceforbruget pr. skoleelev ikke stiger uforholdsmæssigt, og her er redskaberne altså givet til at gøre det.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg vil gerne sige tak til fru Marianne Jelved for hendes besvarelse. Jeg tror, både hun og jeg kan have gavn af at få svaret på mit første spørgsmål: Er undervisnings- og forskningsministerens særlige beføjelse en del af forligsaftalen, som fru Marianne Jelved ligesom jeg kan respektere og anerkende? Det var så, hvad man blev enig om, og det er helt fint med den forståelse. Men jeg tror, vi kan have brug for begge to at få et svar på, om det er noget, ministeren selv har tilføjet, efter at forligsaftalen er indgået, som ministerens egen prioritering, eller det er en del af aftalen. Det vil jeg meget gerne vide.

Derudover er det selvfølgelig klart, at det jo også har interesse for både fru Marianne Jelved og mig at få at vide, hvad ministeren vil bruge den beføjelse til.

For det tredje vil jeg gerne sige, at det er min opfattelse, at den bestemmelse i høj grad tilslidesætter respekten for det lokale selvstyre, og det kan Socialdemokratiet ikke medvirke til.

Lysholm Christensen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig det foreliggende lovforslag. Lovforslaget vil, hvis det vedtages, være et nyttigt redskab i den tilpasningsproces, der er i gang i folkeskolen som følge af det faldende elevtal.

Kristeligt Folkeparti er ikke tilhænger af nedlæggelse af små skoler i landsbysamfund og mindre samfund i det hele taget, og vi håber ikke, at loven vil tilskynde hertil. Vi bliver dog beroliget lidt, når vi læser videre i teksten og ser de øvrige forslag om samlæsning og klassestørrelser. Vi mener, at netop disse bestemmelser vil kunne medvirke til at bevare små folkeskoler i tyndtbefolkede områder, idet man ved mere samlæsning kan tilpasse sig de lokale forhold i højere grad, end tilfældet er nu, og samtidig drive skole på et forsvarligt økonomisk grundlag.

Når det gælder ministerens bemyndigelse til at fastsætte lærertimeforbruget i folkeskolen, finder vi, at det er et nødvendigt redskab. Vi ser for tiden med nogen forundring på, at friskolesektoren skal pålægges meget alvorlige besparelser, mens de fleste kommuner ikke har fået styr på udgiften pr. elev i folkeskolen. Vi håber, at det foreliggende kan medvirke til, at ligeværdige økonomiske vilkår igen kan oprettes fri-skole og folkeskole imellem.

Vi kan anbefale lovforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Det eneste sted, hvor vi i Danmark har en bestemmelse om, at folket kan kræve en folkeafstemning, er i folkeskoleloven. Det er altså den, som nogle nu vil fjerne, ikke fordi det åbenbart skal bruges til at nedlægge skoler, men den skal alligevel fjernes.

Som historisk interesseret, som vel også ministeren er, har jeg prøvet på at finde ud af, hvornår det her egentlig er kommet ind i lovgivningen. Det kommer vel ikke bag på ministeren heller, at det er gode gamle partifæller til ministeren, som har fået de her bestemmelser ind i lovgivningen.

I 1955 fremsatte Venstre et privat forslag til folkeskolelov, som indeholdt en bestemmelse, hvori det hed: